

Arrest

nr. 294 656 van 26 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emile Banningsstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. SAFI, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is van Marokkaanse origine en is op 29 maart 2023 gehoord door de politie van PZ Blankenberge/Zuilenkerke.

Op 29 maart 2023 nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing.

Dezelfde dag nam de gemachtigde een inreisverbod van twee jaar, waartegen de verzoekende partij hoger beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer RvV 293 272.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Blankenberge/Zuilenkerke op 29.03.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam: Z.

Voornaam: N.

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Onbekend

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 29.03.2023.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

X 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV werd opgesteld van de politiezone van Blankenberge/Zuilenkerke.)

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 4 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen hem kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Over de rechtspleging

De Raad wijst erop dat een syntheseseminarie enkel kan worden voorgelegd in het kader van een annulatieprocedure overeenkomstig artikel 39/81 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet). Een syntheseseminarie kan enkel nog worden opgevraagd op uitdrukkelijke vraag van de voorzitter, zoals voorzien in artikel 39/81, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is. Er werd verzoekende partij geen vraag gesteld of zij al dan niet een syntheseseminarie wenst neer te leggen.

Er dient op te worden gewezen dat de procedure voor de Raad van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening worden gehouden.

De verzoekende partij heeft in casu een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de bestreden beslissing. Huidige zaak wordt in korte debatten behandeld en in dergelijke procedure is het niet voorzien dat de verzoekende partij een syntheseseminarie kan neerleggen. Om deze reden wordt de syntheseseminarie uit de debatten geweerd.

Dit alles verhindert een verzoekende partij niet om ter zitting mondeling te reageren op de nota van verwerende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het hoorrecht, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het algemeen rechtsbeginsel ‘audi alteram partem’.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Eerste onderdeel

7.- De beslissing tot verwijdering dd. 29.03.2023 verwijst naar artikel 7, alinea 1, 1° en 8° Vw.:

“1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

....

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;”

Voor het afleveren van het bevel an sich aanvaardt verzoeker dat DVZ zich steunt op artikel 7, alinea 1, 1° Vw. vermits hij inderdaad niet beschikt over de vereiste documenten conform artikel 2 Vw.. Weliswaar beschikt hij niet over de vereiste binnenkomst documenten, zoals een visum.

Voor zover gebeurlijk de eerste grond (met name het niet kunnen voorleggen van de vereiste documenten cf. artikel 2 Vw;) het bevel overeind kan houden, is het van belang dat wordt aangestipt dat de bestreden beslissing niet gesteund kan worden op artikel 7, alinea 1, 8° Vw. nu niet is aangetoond dat verzoeker enige economische activiteit uitoefent / uitgeoefend heeft zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Bovendien wordt aan verzoeker geen enkele termijn toegestaan om gevolg te verlenen aan het inreisverbod hetgeen in casu evenmin in overeenstemming is met de wet.

De bestreden beslissing steunt zich op artikel 74/14 Vw. voor wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, nl.: 0 Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 Vw. luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4°(...)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Aangezien deze bepaling een omzetting betreft van artikel 7 van de RICHTLIJN 2008/115/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna de Terugkeerrichtlijn).

1. “In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.

De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.”

In artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn worden een aantal definities gegevens waaronder:

“7. „Risico op onderduiken”: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.”

Artikel 1, 11° Vw. definieert het risico op onderduiken als volgt:

“Het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.

§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval:

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terugnijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugnijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Volgens verwerende partij bestaat er een risico op onderduiken omdat verzoeker illegaal het Rijk is binnengekomen, alhier derwijze verblijft en tot op heden geen verblijfsaanvraag heeft ingediend, noch een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend binnen de daartoe door de wet voorziene termijn.

Verzoeker verblijft naar eigen zeggen sedert een viertal maanden op het grondgebied en heeft inderdaad tot op heden geen verblijfsaanvraag ingediend, noch heeft hij zich binnen de gestelde termijn bij het gemeentebestuur aangeboden.

Tot zover kan verwerende partij bijgetreden worden in haar bevindingen.

8.- Echter bepaalt artikel 1, §2 Vw. dat het risico op onderduiken reëel en actueel moet zijn alsook dat er een individueel onderzoek moet plaatsvinden waarin rekening wordt gehouden met alle omstandigheden van het individuele geval.

In hoofde van verzoeker dient ook te worden vastgesteld dat hij nooit eerder een terugkeer- en/ of verwijderingsmaatregel opgelegd kreeg. De bestreden beslissing betreft in casu een eerste maatregel in die zin.

Uit de feiten zoals deze gekend zijn door verwerende partij blijkt bovendien veeleer dat verzoeker zich geenszins aan de overheden wenst te onttrekken. Het loutere feit dat hij zonder de vereiste documenten in het Rijk verblijft, noch reeds inspanningen heeft geleverd om aan deze situatie te verhelpen of zijn toestand te regulariseren is op zich niet afdoende om te concluderen dat er een actueel en reëel risico op onderduiken in hoofde van verzoeker bestaat.

Verzoeker heeft zelf te kennen gegeven dat hij hier op familiebezoek is.

Om die reden wordt er onterecht geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan en dringt de nietigheid van de beslissing zich op.

9.- Als tweede grond voor het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek stelt verwerende partij dat verzoeker niet beschikt over een arbeidskaart of een single permit.

Dit is geheel incorrect.

Verzoeker is niet op heterdaad betrapt geweest terwijl hij aan het werken was zonder de daartoe vereiste machtiging te hebben. Sterker nog, verzoeker is op het Belgisch grondgebied nooit tewerkgesteld.

Er is dan ook geen sprake van enig strafbaar feit, laat staan op heterdaad vastgesteld. De bestreden beslissing verwijst naar een proces-verbaal zonder een nummer of een datum mee te geven. Noch wordt er een kopie daarvan meegegeven aan verzoeker. Dit zorgt ervoor dat de bestreden beslissing rechten van verdediging schendt.

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij geen correcte toepassing heeft gemaakt van de in casu gehanteerde wettelijke bepalingen, met name artikel 74/14, §3, 1° Vw., noch dat zij blijf geeft van een correcte feitenvinding.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren en met kennis van zaken een beslissing nemen. Een zorgvuldige beslissing impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concreet geval tot zijn besluit komt. Aan de bestuur beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen.

Dit is geenszins gebeurd met de bestreden beslissing. Verweerster heeft haar beslissing noch op correcte wijze voorbereid noch zich gestoeld op correcte feitenvinding. Evenmin heeft zij haar beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

10.- Daarenboven schendt de bestreden beslissing de rechten van verdediging.

Om de valse bewering dat verzoeker tewerkgesteld was zonder een machtiging daartoe te hebben en dat het inreisverbod proportioneel en gerechtigd is te kunnen staven verwijst de bestreden beslissing naar een proces-verbaal opgesteld door politiezone Blankenberge/Zuilenberge.

Evenwel wordt niet vermeldt om welk proces-verbaal het zou gaan. Zo wordt er geen PV-nummer vermeldt, noch wordt een kopie van het proces-verbaal meegegeven aan verzoeker. Bijgevolg is het voor verzoeker onmogelijk zijn rechten en belangen te verdedigen.

Temeer nu, nadat verzoeker te weten kwam dat er een proces-verbaal is opgesteld, hij de politie uitdrukkelijk verzocht heeft om hem een kopie ervan te geven. De politie heeft hem echter nooit een kopie van het proces-verbaal overhandigd.

Verzoeker heeft tot op heden het proces-verbaal niet gekregen waardoor het ook onmogelijk is om de inhoud ervan te kennen. Zodoende kan hij zich dan ook niet verdedigen tegen de inhoud van het proces-verbaal waarnaar verwezen wordt.

De bestreden beslissing laat verzoeker niet toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Bijgevolg zijn de rechten van verdediging geschonden. Er is sprake van schending van het recht van verdediging als een partij geen tegenspraak heeft kunnen laten gelden of de mogelijkheid tot het leveren van tegenspraak dermate klein is dat van een daadwerkelijk contradictoir debat geen sprake meer is.

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.

Tweede onderdeel

11.- Artikel 62, §2 Vw. luidt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.”

Aldus moet de administratieve beslissingen met reden omkleed zijn.

12.- Ook artikelen 2 en 3 Motiveringswet bepalen dat de beslissingen uitgaand van de overheden zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Artikel 2 Motiveringswet stelt dat administratieve beslissingen “uitdrukkelijk” moeten worden gemotiveerd. Dit wil zeggen dat de beslissing niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan het werd genomen. Artikel 3 van dezelfde wet stelt dat zulke beslissingen op een “afdoende” wijze gemotiveerd dienen te worden. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motivering is pas afdoende wanneer ze duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is. (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, “Draagwijdte van de formele motiveringsplicht” in I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds.), Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 2013, (129) 151-162.

De formele motiveringsplicht verplicht immers de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Dit is kennelijk niet gebeurd. Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen in een dossier en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende.

13.- De term “afdoende” bevestigt door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn. Dit wil zeggen dat de motivering duidelijk te maken moet hebben met de beslissing. Daarenboven moet ze draagkrachtig zijn. Dit betekent dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen

tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid bijvoorbeeld beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd. (RvS 14 april 1995, nr. 52.909; RvS 20 september 1993, nr. 44.141; RvS 9 december 1998, nr. 77.502; RvS 18 december 1998, nr. 77.732; RvS, 1 december 1997, nr. 83.771; RvS 4 april 2000, nr. 86.567; RvS 12 oktober 2000, nr. 90.169)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing. (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008, nr. 186.486.)

14.- In casu is deze motivering niet afdoende daar er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak en daar de beslissing gebaseerd is op verkeerde feiten. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de individuele situatie van verzoeker niet werd onderzocht. Bijgevolg werd dan ook de zorgvuldigheidsplicht niet in acht genomen.

De beslissing schendt dan ook zowel formele als materiele motiveringsplicht. Ook is het evenredigheidsbeginsel niet geëerbiedigd.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. Gezien de verstrekende gevolgen van de bestreden beslissing, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Derde onderdeel

15.- Overeenkomstig het algemene rechtsbeginsel “Audi alteram partem” moet iedere overheid die overweegt een maatregel te nemen die de belangen van het betrokkene negatief beïnvloedt, hem uitnodigen om zijn argumenten te doen gelden alvorens die beslissing te nemen.

Inzake stelt artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Eigen nadruk):

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

.....”

Aldus heeft eenieder het recht om steeds gehoord te worden alvorens tegen hem een nadelige individuele beslissing wordt genomen.

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22

november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §’n 30 en 34).

16.- Verder heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest M.M. van 22 november 2012 verwezen naar artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie om de draagwijdte

van het hoorrecht te bepalen, dat als algemeen Uniebeginsel van toepassing is op interacties tussen de nationale administraties en bestuursorganen.

Zo maakt het recht om te worden gehoord integraal deel uit van het recht van verdediging en is naar Belgisch recht een algemeen rechtsbeginsel. Naar Belgisch recht dient verwezen te worden naar het beginsel "audi alteram partem".

Het houdt in dat de verzoeker op nuttige en effectieve wijze zijn standpunt kan kenbaar maken gedurende de administratieve procedure en dit voor het nemen van een beslissing die zijn belangen nadelig kan beïnvloeden. Dit recht beoogt te verzekeren dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.

Het doel ervan is de verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste de mogelijkheid te bieden individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Om een miskening van het hoorrecht aan te tonen, moet aannemelijk gemaakt worden dat indien men was gehoord, een andere beslissing had kunnen worden genomen (RvS 27 september 2021, nr. 14.593; HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37). Tevens houdt dit recht in dat de overheid met de nodige aandacht kennisneemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

17.- Verzoeker werd niet gehoord.

In casu is er slechts een vragenlijst ingevuld. De ingevulde vragenlijst beantwoordt inderdaad niet aan de hoorplicht. Er vond enkel een kort gesprek plaats met een politieagent, zonder een tolk. Zo wordt er een vragenlijst ingevuld door de politieagent.

Verzoeker heeft duidelijk te kennen gegeven dat hij Arabisch spreekt, maar werd niet bijgestaan door een tolk.

Deze vragenlijst werd ingevuld in een taal die verzoeker niet verstaat. De vragenlijst werd ingevuld in het Nederlands en de communicatie verliep, gemengd, in het Engels en Frans. Dit laat zien dat hij geen een van de twee talen voldoende machtig is om zijn belangen te verdedigen. Hij had dan ook nood aan de bijstand van een tolk.

Zodoende kon hij zijn standpunten ook niet volledig te kennen geven. Het druist in tegen de rechten van verdediging om iemand ertoe te dwingen een vragenlijst in te vullen zonder bijstand van een tolk.

Hierdoor schendt de vragenlijst het hoorrecht.

In ieder geval het louter invullen van een vragenlijst beantwoordt niet aan een correcte eerbiediging van dit hoorrecht. Dit recht van verzoeker werd dan ook geschonden.

18.- Overigens had verzoeker, indien hij opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Het betreft elementen in verband met onder andere:

- Zijn blanco strafregister. Hij is nooit veroordeeld geweest voor strafbare feiten, en vormt bijgevolg geen gevaar voor de openbare orde,
- Hij is nooit op een illegale wijze tewerkgesteld in België,
- Er werden geen vroegere verwijderingsbeslissingen uitgevoerd of genomen ten opzichte van verzoeker,
- In Spanje en België heeft hij familieleden met Spaanse en Belgische nationaliteit,

Indien verzoeker de kans had gekregen om gehoord te worden, had hij zijn belangen kunnen verdedigen en zou gezegd hebben dat hij nooit in België gewerkt heeft, hij is hier slechts op familiebezoek.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïnviseerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.”

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de

burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

De verzoekende partij legt op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

De bestreden beslissing is gegrond op artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven

werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Meer specifiek is de bestreden beslissing gegrond op zowel artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet. Uit bovenvermelde bepaling blijkt duidelijk dat elk van deze twee gronden op zich volstaat om aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven en dus de bestreden beslissing te schragen. Om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te verkrijgen zal de verzoekende partij dus moeten aannemelijk maken dat de verwerende partij zich op kennelijk onredelijke wijze en voor wat beide gronden betreft heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij de motieven die de eerste grond, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, betreffen, niet alleen niet betwist, maar zelfs bevestigt. De verzoekende partij stelt immers als volgt in haar enig middel: *“Voor het afleveren van het bevel an sich aanvaardt verzoeker dat DVZ zich steunt op artikel 7, alinea 1, 1° Vw. vermits hij inderdaad niet beschikt over de vereiste documenten conform artikel 2 Vw.. Weliswaar beschikt hij niet over de vereiste binnenkomst documenten, zoals een visum. (...)”*. Aangezien de verzoekende partij het eerste motief van de bestreden beslissing bevestigt en dit een determinerend motief uitmaakt, in die zin dat het op zich volstaat om de bestreden beslissing te kunnen dragen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij haar op kennelijk onredelijke wijze een bevel om het grondgebied te verlaten heeft afgegeven. De eventuele kennelijke onredelijkheid van de motivering van de bestreden beslissing in het kader van het motief gesteund op artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet volstaat niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Verzoeker stelt dat de beslissing om geen termijn toe te staan niet in overeenstemming is met artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Ze betwist dat er sprake is van een risico op onderduiken.

Artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)”

De verwerende partij baseert zich op een risico op onderduiken om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

Artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken. Deze bepaling luidt als volgt:

“11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”

(...)

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugnijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugnijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Eenzijds stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij illegaal het rijk is binnengekomen, geen verblijfsaanvraag heeft ingediend, noch een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De

verzoekende partij betwist dit niet, maar probeert dit te minimaliseren door te stellen dat ze nooit eerder een verwijderingsmaatregel heeft gekregen en dat ze op familiebezoek was. De verzoekende partij gaat echter voorbij aan de criteria die het risico op onderduiken bepalen en aan het gegeven dat er een meldingsplicht bij de gemeente op haar rust. Uit niets blijkt dat zij zich nooit heeft willen onttrekken aan de Belgische overheden. Dit is niets meer dan een blote bewering. Het louter gegeven dat er nooit eerder een verwijderingsmaatregel werd genomen, maakt niet dat er geen risico op onderduiken kan bestaan. Zij stelt thans in haar verzoekschrift dat zij op familiebezoek was, doch zulks lijkt niet in overeenstemming met de feitelijke gegevens zoals ze blijken uit het administratief dossier, zoals hieronder verder zal worden uiteengezet.

Anderzijds stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet beschikt over een arbeidskaart of single permit. Dienaangaande stelt de verzoekende partij dat zij niet op heterdaad betrap is geweest terwijl zij aan het werken was zonder toestemming.

In het administratief dossier bevindt zich een administratief verslag illegaal verblijf/zwartwerk opgesteld door de Federale politie, meer bepaald de politiezone Blankenberge/Zuilenkerke op 29 maart 2023. In dit verslag kan gelezen worden dat de verzoekende partij werd aangetroffen in een werfcamionette in werkkledij. Tevens blijkt uit dit verslag dat dit niet de eerste keer is dat er een PV voor zwartwerk werd opgesteld. Ook al betwistte de verzoekende partij op dat moment dat hij aan het werken was, is de Raad van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om gelet op de feiten die zeker zijn (het aantreffen van de verzoekende partij in een werfcamionette in werkkledij) aan te nemen dat de verzoekende partij zonder toelating aan het werken was. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij haar beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid of zich niet op de juiste gegevens zou hebben gebaseerd. Evenmin blijkt uit deze feitelijke gegevens dat er geen sprake zou zijn van een actueel karakter van de feiten. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden werd er wel degelijk een individueel onderzoek verricht. In ditzelfde verslag worden de nummers van beide PV's vermeldt. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij meent dat het nummer van het PV in de bestreden beslissing diende opgenomen te worden. Het volstaat dat de verwerende partij verwijst naar de feitelijke gegevens die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. De verzoekende partij kon ten allen tijde inzage in het administratief dossier vragen. Waar zij stelt dat zij geen kopie van het PV heeft gekregen, kan zulks niet aan de verwerende partij verweten worden. Het PV gaat uit van de politie en deze is geen partij bij de zaak. De Raad dient enkel na te gaan of de verwerende partij zich op de juiste feiten heeft gebaseerd om tot haar beslissing te komen en dit is het geval in casu.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet werd geschonden, noch maakt ze de schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Voor zover de verzoekende partij de schending opwerpt van de hoorplicht stelt de verzoekende partij dat, moest zij op degelijke wijze zijn gehoord, zij de volgende elementen had kunnen aanbrengen: *“Zijn blanco strafregister. Hij is nooit veroordeeld geweest voor strafbare feiten, en vormt bijgevolg geen gevaar voor de openbare orde, - Hij is nooit op een illegale wijze tewerkgesteld in België, - Er werden geen vroegere verwijderingsbeslissingen uitgevoerd of genomen ten opzichte van verzoeker, - In Spanje en België heeft hij familieleden met Spaanse en Belgische nationaliteit. Indien verzoeker de kans had gekregen om gehoord te worden, had hij zijn belangen kunnen verdedigen en zou gezegd hebben dat hij nooit in België gewerkt heeft, hij is hier slechts op familiebezoek.”*

De verzoekende partij voert de schending aan van het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest. De verzoekende partij meent dat bovenvermelde elementen tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekster kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze beslissing steunt op bepalingen die een omzetting vormen van Europese regelgeving. Door het nemen van de bestreden beslissing wordt in casu uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat de bestreden akte als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

De vraag of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

In de mate dat de verzoekende partij de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen

aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij wel degelijk werd gehoord. Het verslag illegaal verblijf/zwartwerk vermeldt "7. Verhoor van betrokkene". De verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij stelt dat zij niet gehoord werd. Nergens blijkt uit dit gehoor dat er communicatieproblemen waren. Er werden inderdaad vragen gesteld aan de verzoekende partij maar hiermee maakt zij niet aannemelijk dat zij niet de kans gehad zou hebben om andere gegevens, die voor haar belangrijk zijn, mee te delen. De verzoekende partij stelt dat zij zou hebben verklaard dat zij nog nooit op illegale wijze gewerkt heeft in België. Dit neemt echter niet weg dat een eerder PV zwartwerk werd toegevoegd in het verslag, hetgeen duidt op eerdere vaststellingen van zwartwerk. Wat betreft de familieleden die zij heeft in België en Spanje, heeft zij wel degelijk de kans gekregen om hierover gegevens te verstrekken. Zij heeft meegedeeld dat zij nonkels had in België en heeft namen doorgegeven. Daarnaast verklaarde zij ook een adres in Spanje te hebben. Hoe dan ook toont zij niet aan waarom deze gegevens een ander licht op de zaak zouden kunnen werpen.

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij enkel elementen aanvoert die betrekking hebben op de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten. Het hierboven reeds aangehaalde determinerende motief, namelijk dat de verzoekende partij niet in het bezit was van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie, laat de verzoekende partij ongemoeid. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de elementen waarvan zij stelt dat zij ze bij een correcte toepassing van haar hoorrecht had kunnen aanvoeren een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt een schending van het hoorrecht dan ook niet aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

J. CAMU